

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. N°. 20.

Syvende Session.

12te Møde.

Torsdagen den 13de Decbr.

(Fortsat.)

J. M. Hansen. Efter Alt hvad der er yttret, skulde jeg med Glæde have renonceret paa Ordet, naar der ikke var et Par Punkter, som det ligger mig paa Hjerte meget kært at udtale mig om. Det ene er ganske kært, det er nemlig kun, at jeg vilde udtale, at det er mig bekendt, at de, der sidste Aar paa Grund af Dyrtiden fik Hjælp igjennem Fattigvæsenet, ere uden Undtagelse blevne betragtede, som om de havde tabt deres Bælgret, og den eneste Maade, hvorpaa de kunne faae den igen, er ved at indgive en Ansøgning, i Haab om, at den mulig kan blive bevilget; jeg har Bished derfor, idet et Svar fra Fattigdirectionen i en saadan Anledning er modtaget af mig bekendte Folk. Det Andet, jeg vilde udtale, var angaaende hvad der kunde gøres for at give Arbeidskræfterne større Frihed, og da navnlig hvad ogsaa jeg havde meent, man strax maatte kunne have gjort, nemlig tillade den Enkelte for sit Bedkommende at anvende sine Kræfter, som han bedst kunde, i det Fag, han havde lært, uden deri at lade sig hindre af Laugs- eller Næringslovgivningen. Jeg skal ikke opholde mig ved den Erklæring, som vi have hørt er afgiven af Magistraten, men blot slutte mig til den Dom, der derom er sædet af forskellige foregaaende Talere; heller ikke kan jeg finde, at det er begrundet, hvad deri er anført. Men hvad jeg særlig vil udtale her, det er, at dersom man endogsaa fandt, at dette, nem-

lig at tillade Enhver frit at arbejde i det Fag, han havde lært, var en for stor og pludselig Forandring, saa forekommer det mig dog, at man i denne Retning kunde have gjort Noget. Jeg kan gjerne sige, at der her i Kjøbenhavn ere Tustinder af gifte Haandsværkskvænder, hvoraf mange have stor Familie, hvilke, som en Følge af, at det er saa overmaade vanskeligt, ja umuligt for dem, som ikke have Penge, at blive Mestere i Kjøbenhavn, aldrig blive Mestere; disse maae ikke foretage sig det Mindste i den Profession, de have lært, uden igjennem en Mester.

Dersom man nu skulde mene, at det var for pludselig at give dem en saa stor Frihed, at tillade dem, at de med deres egne Hænder maatte forfærdige, hvad de kunde og vilde i deres Profession, uden at faae Arbejde, fra en Mester, saa forekommer det mig, at man idetmindste kunde tillade dem saa meget, at de, uden at søge en Mester, maatte udføre alt det Reparationsarbejde, som de kunde faae. Herved troer jeg, at der vilde være vundet ikke Lidet, thi der er i de fleste Professioner meget Reparationsarbejde, som Svende, der savne en Mester, kunne skaffe sig, medens de ikke kunne skaffe sig en Mester, og meget af saadant Arbejde vil ikke engang gaae fra nogen Mester, da man ikke gjerne vil henvende sig desangaaende til en saadan, saa at det altsaa slet ikke bliver udført, hvorimod en Svend langt lettere kan skaffe sig den Slags Arbejde igjennem Slægt og Venner o. s. v. Lader os s. Ex. see hen til, hvorledes det gaaer med Tømrerne; naar Vinteren bliver streng, ophører deres Arbejde, og kun ganske enkelte Svende kunne vedblive at beholde en Mester i den Tid; men hvormangen en Svend